

CO'NCERT

Élmények helye

Szociális építészet - Zenepavilon

Szerző: Madarász Zsuzsa

Konzulens: Nagy Márton Kálmán DLA

BME Lakóépülettervezési Tanszék

TDK 2020

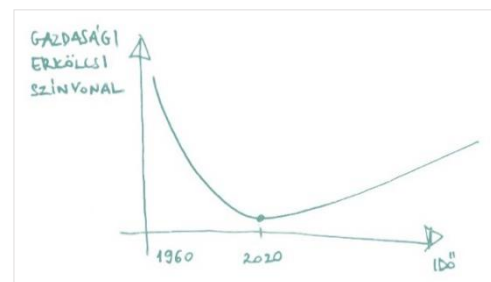

Program

Egy jó koncert élményt jelent a közönségnek és a zenészeknek egyaránt, még egy olyan zenekar esetében is, ahol a kottatartó mögött olyan gyerekek ülnek, akiknek sokszor a betűk olvasása is nehézséget jelent, nemhogy a hangjegyeké. Nehéz családi háttérből, mélyszegénységből jönnek, és nem megszokott számukra, hogy elismerést és odafigyelést kapjanak. Vannak azonban lelkiismeretes, és elszánt zenetanárok, akik azon dolgoznak, hogy ezek a gyerekek kitörhessenek ebből a közegből, megtapasztalhassanak valami csodát, amit a sok gyakorlással és fegyelemmel elért közös zenélés idéz elő. Az ő koncertjükön nem elsősorban a kifinomult hangzás vagy a lenyűgöző látvány nyújt élményt, hanem az, amikor egy ilyen csapat megszólal zenei és emberi harmóniában. Dolgozatomban az ilyen (koncert)élmények színterét keresem, építészeti választ a közösségi zenélés és összességében a közösségi élmények kérdésére.

Célok, vízió

A diósgyőr-vasgyári kolónia a megépülését követően az 1960-as évekig nagyra becsült, gazdaságilag és erkölcsileg is virágzó területként működött. Az 1960-as évektől azonban az eredeti lakosság a város különböző területeire áramlott, nagyrészt az újonnan épülő panellakásokba, ezzel megkezdődött a terület lakosságának cserélődése. Ezzel, valamint a kohászat megszűnésével elindult a terület gazdasági és erkölcsi hanyatlása. A tervezett zenepavilon – ha kicsit távolabbról vizsgáljuk – tulajdonképpen része lehet a terület történetének, és az egyik kezdő lépése lehet a terület újbóli felemelkedésének. 1. ábra

1. ábra / Vízió

Igyekeztem megfogalmazni és rendszerezni azokat a fő szempontokat, melyek alappillérként leginkább befolyásolták a döntéseimet, és kapcsolódnak a felhasználói körhöz, a terület identitásához, helyszínrajzi elrendezéséhez, és a fejekben megszületett célokhoz. 2. ábra Ezek a kulcsszavak nem feltétlenül jól lehatárolható területeket jelölnek, a különböző szempontok olykor egymásra hatnak, összekapcsolódnak. A feladat egy zenepavilon tervezése, amely kategória egy egyszerű fedetlen mobil színpadtól kezdődően egészen a színpadi technikával felszerelt kisebb koncertteremig terjedhet. Ezen a skálán igyekeztem keresni az ideális megoldást figyelembe véve, hogy hol, kiknek, mit, hova és hogyan lenne jó tervezni, ezek a kérdések kerülnek kifejtésre a későbbiekben, de előtte egy - egy mondatban felvillantom őket.

2. ábra / Tervezési szempontok

hogya ha épül egy hely, az ne kizárólag zenei élményeknek adjon otthont, hanem a játéknak, a beszélgetésnek, a nevetésnek, tehát egyéb közösségi élmények színtere is legyen. A tervezési helyszínen igyekeztem a megfelelő helyet megkeresni az építménynek, ehhez a terület működését, helyszínrajzi kompozícióját vizsgáltam. Ezenkívül pedig a megvalósítás módját, anyaghasználatát, lehetőségeit kerestem.

1. Identitás - Hol?

Az egyik fontos szempont a program identitásának meghatározása első körben városi szinten, megvizsgálva, hogy milyen szerepe van a területnek a város jelenlegi szövetében, és hogy ezen hogyan lehetne változtatni. A diósgyőr-vasgyári kolónia egykor ipari területként funkcionált, és az ipari tevékenység köré teljes körű infrastruktúra, lakóövezet, oktatási, vallási, egészségügyi intézmények

3. kép / Karakteres és értékes épített környezet / saját fotó

Ugyanakkor a kolóniát másik aspektusból vizsgálva, az épített környezet, a jellegzetes vöröstégla lakóházak, nagyobb tisztviselő rezidenciák, templomok, és a tervezési helyszínen lévő iskolaépületek is egyedi, és kimagasló építészeti értéket képviselnek. /3. kép/ Ami érdekes, hogy ez az érték a megfelelő

A terület komoly ipari múlttal rendelkezik, illetve nagyon jellegzetes és értékes építészeti karakterrel. A felhasználókat tekintve elsősorban roma gyerekekről beszélünk, akik szinte kivétel nélkül mélyszegénységből, nehéz háttérből jönnek, ugyanakkor nagyon összetartóak, az egymáshoz való kapcsolódás igen erős közöttük. Funkcióját tekintve a zenepavilon klasszikus értelemben koncertek, zenekari próbák helyszíne, azonban fontosnak tartom,

csoportosultak. A terület önálló egységként működött, és megbecsült, tisztességes környéknek számított. Napjainkban, miskolci lakosként azt tapasztalom, hogy a „Vasgyár” kifejezésre szinte mindenki valamilyen negatív értelemben, pejoratív értelemben gondol. Ennek oka, hogy a terület mára főként roma családok lakta, elszegényedett, veszélyes területnek számít. Komoly problémát jelent a roma és a magyar lakosság közötti általános és kölcsönös ellenszenv is.

karbantartás, odafigyelés és megbecsülés hiányában is kitűnik, a házak viszonylag jó állapotúnak mondhatók, és aránylag kevés ház lett „elrontva” utólagos beavatkozásokkal. Tehát összességében a vasgyári kolónia egy nagyon jó hangulatú, európai szinten is kimagasló kertvárosi övezet képét mutatja. Ugyanakkor egy terület megítélése és szerepe nyilvánvaló, hogy a helyi lakosság minőségével, összetételével, életszínvonalával hozható szoros összefüggésbe, és a vasgyár sem a lakói, sem a város által nincs igazán megbecsülve, kihasználva és felkarolva. Nehéz kérdés, hogy ez a felkarolás milyen módon lenne egyszerre hatékony és etikus. Volt példa nemrégiben a területen lévő un. számozott utcák közül néhány teljes körű lebontására egy nagyobb építészeti projekt megvalósulása miatt, és ennek következtében az ott lakók kitelepítésére. Ez azonban sokak számára nem etikus, és megkérdőjelezhető eljárás. Egyébként a szegregátumok felszámolása valóban egyfajta megoldást jelenthetne, amennyiben a kitelepített lakosság számára biztosítva lenne a városi szövetbe való beintegrálódás, és megfelelő cserelakások biztosítása. Erre adott egy lehetséges választ Gulyás Eszter diplomamunkájában. /4. kép/

4. kép / Szociális lakások / Miskolc / Gulyás Eszter / Diplomaterv / 2020

Egy másik, és számomra szimpatikusabb út, hogy a jelenlévő lakosság felkarolásával, segítségével, és a társadalomba való beintegrálásával sikerül elérni az életszínvonal emelkedését, a bűntények csökkenését, a terület életének normalizálódását. Ez természetesen nehéz, hosszú és mind két oldalról együttműködést igénylő folyamat, melyben véleményem szerint az egyik legsikeresebben elérhető célcsoport a gyerekek és a fiatalok, majd rajtuk keresztül a jelenlegi, de még inkább a jövőbeni családok. A gyerekek elérésére pedig egy hatékony módszer, amit a Szimfónia alapítvány tanárai alkalmaznak a Nyitott Ajtó Baptista általános Iskolában. A zenét használják arra, hogy a gyerekek megtapasztalják a közösségi alkotás élményét, ezáltal a sikert és az elismerést, amely felvillantja előttük egy másik féle élet lehetőségét, ahol célok vannak, ahol lehetnek elismert, sikeres tagjai a társadalomnak.

Összefoglalva tehát adott egy egykor virágzó ipari örökséggel rendelkező terület, amely napjainkra lepusztult és jelenleg is hanyatló korszakát éli. A felemelkedés egyik lehetséges útja pedig az itt élők elérése többek között kulturális eszközökkel. Varga Piroska DLA dolgozatában pontosan ezzel a kérdéssel foglalkozik, több borsodi példát - köztük a miskolci kohászatot és gyáripart, és a revitalizált ózdi erőművet- is említve. 5.kép

„Az ipari örökség kulturális érték és egyben gazdasági erőforrás is. Ennek a forrásnak a mai igények szerinti átalakítása és továbbhasznosítása jelentős energia- és befektetett tőke megtakarításokkal is jár. Ez a hagyaték fontos szerepet játszhat a lepusztult vagy hanyatló területek gazdasági fellendítésében és mentálisan is stabilizálja a helyi közösségeket. Az örökség megbecsülése és hasznosítása egy adott térségben közérzet javító tényező lehet.”

5. kép / Revitalizált erőmű / Ózd / fotó és építés: Mixa stúdió / 2012-2016

„... a kultúra és művelődés alap eszközkészletét használó kreatív ipari szegmens képviselői kezdettől fogva jó érzékkel fedezték fel az elhagyott ipari épületekben rejlő lehetőségeket. Az ipari csarnokok hatalmas méretű rácsszerkezettel lefedett belső terei beléptek a kulturális élet és fejlesztések egyfajta kísérleti, a meglévő téri elemeket újrahasznosító színterei közé.”

Varga Piroska DLA / Kultúrgyárak / DLA értekezés / 2018.

A városi szintű vízióm tehát az, hogy az egykori ipari terület meglévő épületállományát újraértelmezve, azokat például kulturális funkciókkal megtöltve a terület fejlődése elinduljon. Ebben a folyamatban a zenepavilon egy kezdő lépés lehet, ahogy azt a korábbi diagram is ábrázolta.

2. Identitás - Kiéneke?

Egy épület tervezésénél fontos szempont a felhasználói kör sajátos igényeinek felmérése, ami elősegíti, hogy a használói kötődjenek az épülethez, és sajátjuknak érzik annak tereit. Jelen esetben főként hátrányos helyzetű, roma gyerekek közösségéről van szó, és esetükben különösen fontos egyfajta kötődés kialakítása, hiszen ők nem feltétlen ismerik és gondozzák épített környezet(ük) értékeit. Az elképzelésem egy olyan tervezési program, melyet a majdani felhasználókkal való folyamatos párbeszéd sző át az ötleteléstől egészen a pavilon megépüléséig. Ebben segített Fazekas Katalin DLA értekezése, melyben a közösség és építészet kapcsolatát kutatja, elszegényedett területekre specializálódva. Az un. szociális építészet fontos alaptéziseit fogalmazza meg, illetve megépült példákat mutat be, amelyek engem is inspiráltak.

„A szociális építészeti feladatok a hagyományos szakmai szerepnél szélesebb körű helytállást és komplex szemléletet igényelnek. Az építész a programalkotás korai fázisától, a finanszírozás tervezésén át egészen az épület átadásáig aktív szereplő.”

„A szociális építészet esztétikája a közösség környezetét elfogadhatóbbá, élhetőbbé, szebbé teszi. Használói számára büszkeséget jelent, és ez az érzelmi kötődés az épület hosszú távú használatát és állandó fenntartását biztosítja.”

„A szociális munkát végző építész a közösség szolgálatában tevékenykedik, és ebben nagy szerepe van a személyes motivációnak és személyességnek.”

„A Rufisque városának peremterületén létrehozott Női központ /6.kép/ a különféle női szervezetek tevékenységei számára biztosítja a működés feltételeit. A központ létrehozásának ötlete és terve helyi nőcsoportokkal való együttműködésben született meg. A nyugat-

afrikai építési szokásoknak megfelelően az épület elemei egy központi udvar köré szerveződnek (...) Az élénk vörös szín meghatározza az épület identitását a városi épülettömbök szűrkeségéből kiemelkedve. Az épületet magas minőség, érzékeny telepítés, magas fokú részletezettség jellemzi. Így az épület nemcsak teret biztosít, de a helybéli nők státuszát is emeli.”

Fazekas Katalin DLA / Közösség és építészeti / DLA értekezés / 2017.

6. kép / Közösségi ház nőknek / Rufisque, Afrika / fotó és építész: Hollmén-Reuter-Sandman Architects / 2001

Ennek fényében szerettem volna én is együttműködni a zeneiskola oktatóival és a gyerekekkel. Az elképzelésem az volt, hogy a gyerekekkel kicsit megismerkedve, beszélgetve velük, majd rajzokat kérve tőlük, bevonjam őket már a tervezés kezdeti fázisába, és ezeket az inspirációkat beépítem a tervbe. Az elképzelés nem megvalósuló része pedig úgy folytatódna, hogy a tervezett pavilon építésében is részt vesznek a gyerekek, egy zenei-építőtábor keretein belül. Itt olyan kreatív munkákat képzelek el, mint a kis bútorok és kiegészítő elemek készítése és lefestése, tereprendezés, a burkolatok kialakítása, akár téglafal rakás. Ezt követően szívesen bekapcsolódnék alkalmanként az építmény utóéletébe, segítve a zenetanárok munkáját, mert magam is ismerem és szeretem átélni a közösségi zenélés élményét. Ennek az elképzelt folyamatnak természetesen egy része tudott csak megvalósulni. Elmentem több alkalommal

Dorina / 8.b

az iskolába, ahol Virág Csaba zenetanárral beszélgettem az iskolában folyó munkáról, az elképzelésekről, lehetőségekről, a gyerekekről, és családjaikról. Személyesen nem tudtam találkozni és beszélgetni velük, arra viszont volt lehetőség, hogy az iskolai rajzóra keretén belül a gyerekek rajzban válaszoljanak arra a kérdésre, hogy milyen helyen zenélnének ők szívesen. E kapcsán volt lehetőségem dr. Dúll Andrea környezetpszichológussal beszélgetni, aki felhívta a figyelmemet arra, hogy egy ilyen kutatás komoly felkészülést, és mindenképpen többszöri találkozást igényel a gyerekekkel. Az ilyen alkalmak azért fontosak, hogy minél jobban megismerjük az ő világukat, azt, hogy nekik mi fontos igazán, és ezt követően helyes kérdést tehesünk fel számukra, ami nem feltétlen az, hogy hol zenélnék szívesen. Természetesen a rajzok feldolgozása is fontos és meghatározó lépése egy ilyen elemzésnek. Céлом volt tehát az együttműködés a helyhasználóival, és az ő világukat jobban megismerve megtalálni azokat az eszközöket az építészetben, melyek segítségével számukra otthonos és szeretett hely jöhet létre, amely méltó válasz a rajzaikra.

Levente

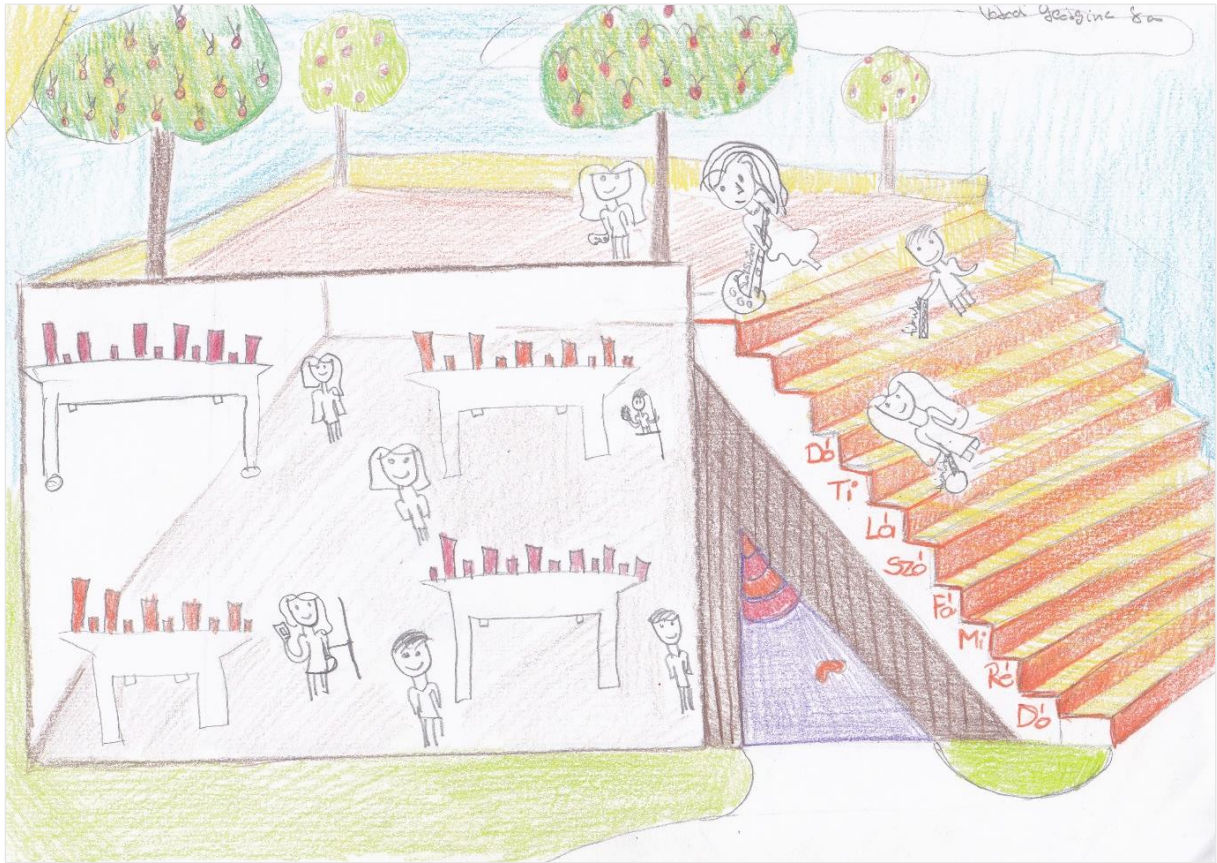
Illés Laura / 8.b

Rudas Szonja / ? /

Dányi Brigitta / 8.a

Várad Georgina / 8.a

borcika

Szamkó Kevin / 8.a

Lakatos Virginia

3. Jó hely - Mit?

A tervezés kezdeti fázisában a zenepavilon alatt elsősorban egy zenélésre, koncertek szervezésére alkalmas teret képzeltem el, azonban a konzultációk során ez a kép kicsit átalakult és kibővült. Miért ne lehetne egy olyan zenepavilont tervezni, ahol nem csak zenélni lehet, és ez megmutatkozik a tervezői döntések szintjén is? Egy hely, amely a közösség épülésére szolgál, és a zenélés, a találkozások, beszélgetések, és a játék színtere is, ahol a gyerekek szívesen töltik idejüket. Az iskola jelenlegi állapotában egyébként nem tudja ezt a térigényt kiszolgálni, nincs találkozási pont, közösségi tér.

Gondolkodtam, hogy mitől lesz egy hely közösségi, és hogyan lehetne ezt a helyet kimondottan a helyi gyerekekre szabni. A konzultációk során jött szembe velem a Tbilisiben található gyermekek számára készült pavilon. 7.kép Egyszerű anyagokkal és eszközökkel hoz létre játékos, vidám találkozási pontot a gyermekek számára, egy szürke lakótelepi közegben. További inspirációt jelentett egy beszélgetés Dr. Lan Anh Nguyen Luu-val az ELTE Pedagógiai és Pszichológiai Kar - Interkulturális Pszichológiai és Pedagógiai Intézetének igazgatójával. Kifejtette, hogy a helyi romagyerekek alapvetően motiváltak, csak nem tudják megfogalmazni a céljaikat, ebben kell őket segíteni. Fontos, hogy az iskolába járás élmény legyen nekik, és a tervezett hely ezt elősegítve értékes legyen számukra. Szükségük van a pozitív impulzusokra, amelyet

7. kép / 8-23-VI Pavilon / fotó és építész: Benjamin Wells

egy ilyen tér is magában rejthet. Emellett a színpad számukra (is) az ünnep, a siker jelképe, és a külvilággal, közönséggel való találkozás helye, ami szintén nagy jelentőséggel bír, tehát a pavilonnak elő kell segítenie a társadalmi integrációt. Még egy érdekes dologra hívta fel a figyelmemet: ezekben a roma családokban általában a magán tér egyáltalán nem jelenik meg. Ennek következménye, hogy gyakorlatilag otthon is folyamatosan közösségben vannak ezek a gyerekek, és érdekes módon nincs is igazán igényük a privát terekre, ahol egyedül lehetnek. Az otthoni közeg egy másik eleme a tűz, ami a szegény rétegek életében különös jelentőséggel bír, hiszen számukra a meleget, a fényt valóban az igazi, látható tűz adja. Ez a jelkép is megjelenik a tervben, részben az előbb említett „otthon melege hatás” miatt, részben Virág Csaba tanár úr álmához is közelebb jutva, miszerint jó volna télen is használni a pavilont például adventi koncertek keretein belül. További eszközök, melyekkel elősegíteném a hely gyerekközeli, közösségi színtérré válását: vidám színek finom használata, a fa, mint emberközeli, könnyű anyag jelenléte, valamint egyfajta mobilitás, személyre szabhatóság az egész területre nézve. Ezt segítenék elő az egyszemélyes, egyszerű és könnyen mozgatható bútorok, melyek a koncertek során színpaddá állnak össze, máskor játszótérré alakulnak, vagy épp csak egyszerű ülőalkalmatosságként funkcionálnak. A zenepavilon tehát kibővített jelentést kap, a közösségi élmények színtere, és egy a gyerekek értelmezésében jó hely létrehozása a cél.

4. Kompozíció - Hova?

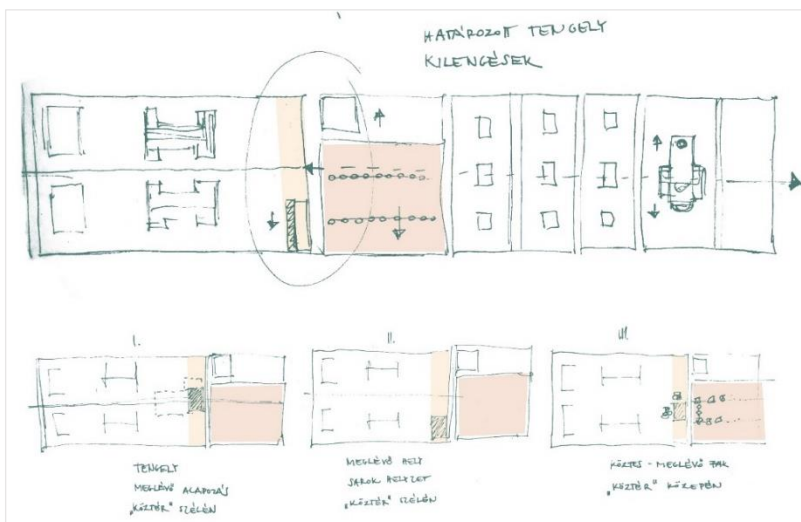
8. kép / Garázssor / saját fotó

9. kép / Kórház parkoló / saját fotó

A következő kérdés, hogy az iskola területén hol van a legmegfelelőbb hely a pavilonnak. A terület helyszínrajzára nézve egy erőteljes tengelyesség rajzolódik ki a meglévő épületek szerkesztésében, és ez a tengely folytatódik egyébként a gyár területén is. A tengelyre szimmetrikusan rendeződik az iskola két épülete és a két tisztviselőlakás, rá merőlegesen szerveződnek a lakóépületek egységei és meghatározó pontja a római katolikus templom tornya. 10. ábra Ez egy elég tiszta és rendezett kompozíciót jelent, amibe a pavilont be kell illeszteni. Erre egy lehetséges megoldás, hogy a pavilonra nem pontszerű elemként tekintünk, hanem egy a tengelyre merőleges sávban gondolkodunk. Ennek a sávnak egy része a pavilon, további szakaszaiban pedig bútorozott terület, az iskola területének bejárata, esetleg sportpálya rendezhető el. A telek keleti szélén lévő sáv igencsak adja magát

erre a célra, hiszen itt célravezető lenne az impozáns iskolaépületek megközelítése, valamint adott a jelenleg igencsak zavaró beton garázssor. 8. kép A jó pozíció megtalálásában lényeges szempont továbbá a már korábban említett társadalmi integráció elősegítése, hogy a pavilon egyfajta kapocsként működjön az iskolában zenélő és élő gyerekek, és a járókelők között. Ezt az állítást is alátámasztja az említett sáv, hiszen mellette található a kórház parkolója, amely egész területére nézve kihasználatlan. 9. kép Ezt a betonplaccot egyfajta köztérként értelmezve megvan a lehetőség a zenélő gyerekekkel való kapcsolódásra, az iskola és a köztér határainak elmosódására. 11. kép

10. ábra / Helyszínrajzi változatok

11. kép / Kapcsolat / fotó: forum.index.hu

5. Arányosság - Hogyan?

Fazekas Katalin doktori értekezésére már korábban hivatkoztam, azonban ennél a pontnál is fontos kiindulópont volt számomra, hiszen a szociális építészet egyik alaptéziseként említi, hogy az a helyi erőforrásokat (alapanyagok, helyi építési technológiák, helyi munkaerő) maximálisan kihasználja. Jelen szituációban - elszegényedett környezet, a helyi gyerekek bevonása, kezdő lépés egy nagyobb léptékű

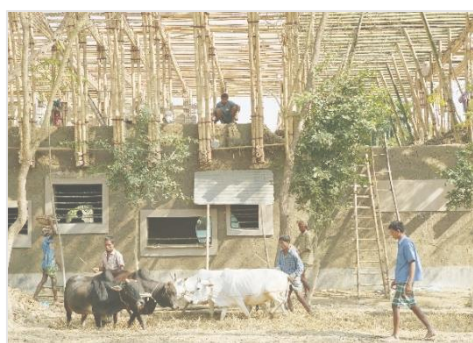

12. kép / Helyi építőanyag / saját fotó

fejlesztésben - a drága, új anyagok használata idegen lenne a teljes koncepciótól, és nem is lenne gazdaságos. A Vasgyár területén helyi adottság a közelben lévő elbontandó vagy elbontott épületekből nyert bontott téglák, a telek sarkán lévő előregyártott vasbeton dobozokból sorolt garázssor, valamint közeli fatelepekről – esetleg támogatással - nyert faanyag. Az arányosságra törekedve a tervezett pavilonban ez a három helyi anyag kap szerepet. A téglák használatával a pavilon illeszkedik a környezet karakteréhez, emellett a határoló téglafalak áttörésével, ritmusával való játék alkalmas az átlátások, nyitások, zárások építészeti kialakítására. Jelen állapotában a garázssort valószínűleg mindenki inkább elbontaná, azonban egységeit újragondolva alapjai lehetnek a pavilon térsorának. A felesleges elemdarabok pedig burkolt vagy zöld felületek kialakításában is használhatók, ahogy erre a D.I.R.T. Studio munkájában látunk példát. A fa pedig emberközeli, könnyű, a gyerekek közreműködésével is megmunkálható anyag, és barátságos, akusztikailag is kedvező felületek hozhatók létre a segítségével.

13. kép / The navy yard / D.I.R.T. Studio / fotó: architectureau.com / 2009

14. kép / METI – Handmade School / Rudrapur / Anna Heringer, Eike Roswag / fotó: anna-heringer.com / 2004

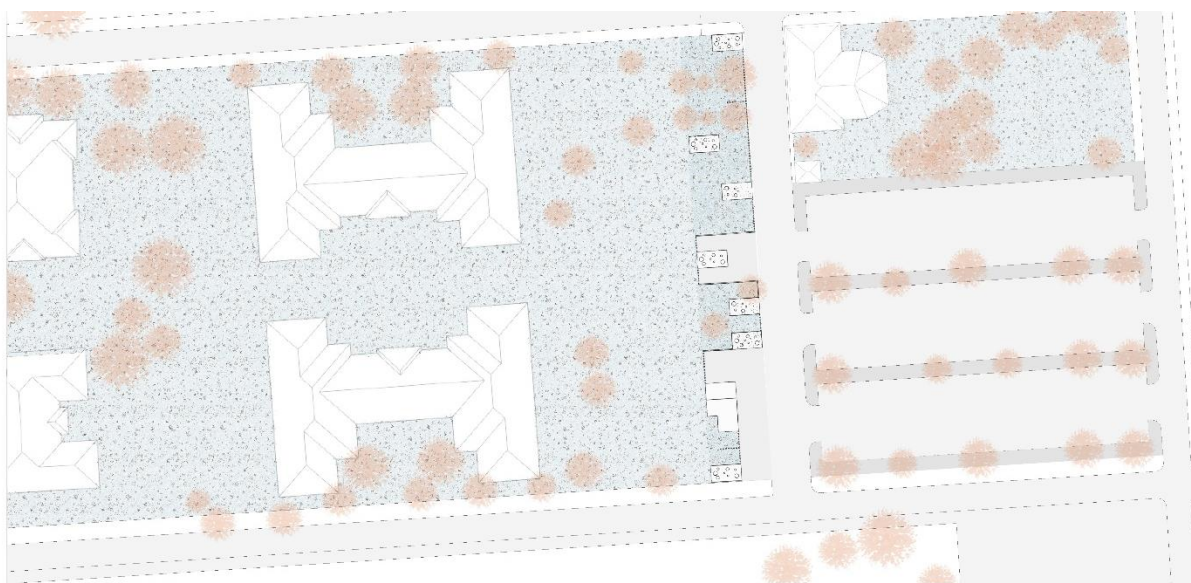
„A helyi anyagok, források és építési technológiák egyik fontos példája az észak-bangladesi Rudrapur faluban létrehozott oktatási intézet (...) A METI Handmade School helyi mesteremberek és helyi képzetlen munkaerő bevonásával a területen hagyományosan használt bambusz és sár felhasználásával épült. Nemzetközi hírű példája a fenntartható építészetnek, mely 2007-ben megnyerte a rangos nemzetközi Aga Khan elismerést, nemcsak egyszerűsége, szépsége, hanem az együttműködés magas szintje miatt is.”

Fazekas Katalin DLA / Közösség és építészet / DLA értekezés / 2017.

A pavilon ezeket a példákat követve helyben elérhető anyagokkal, a helyiek bevonásával készülne, ezzel megfelelve a szociális építészet anyagi arányosságra való törekvésének.

Lezárás

A CO'NCERT projekt számomra az építészet egyik legszebb megjelenési formája: a segítség kézzel fogható eszköze, amikor tervezőként beállhatok egy olyan ügy mögé, amiben hiszek. Építészhallgatóként, amatőr zenészként és miskolci lakosként remélem, hogy sok jó (koncert)élmény helyszíne lehet a tervezett pavilon.

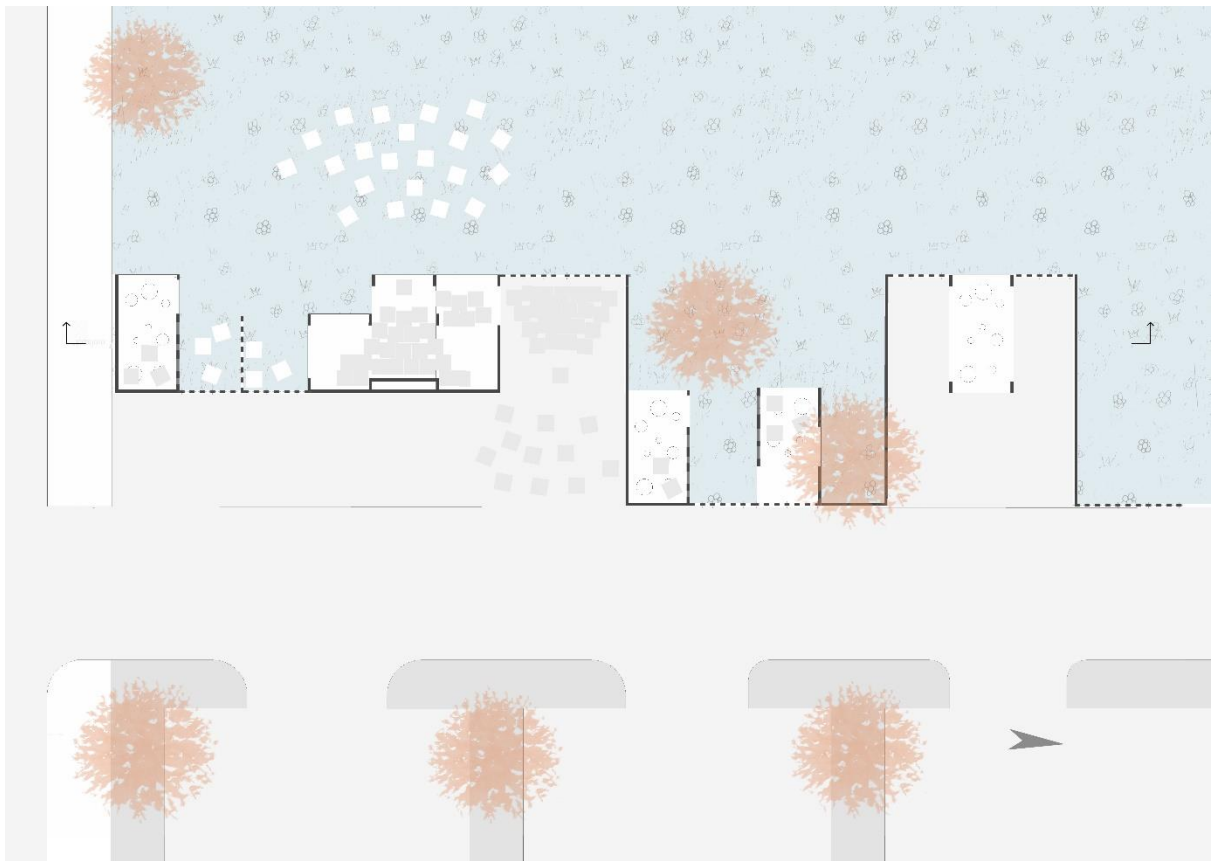

Helyszínrajz

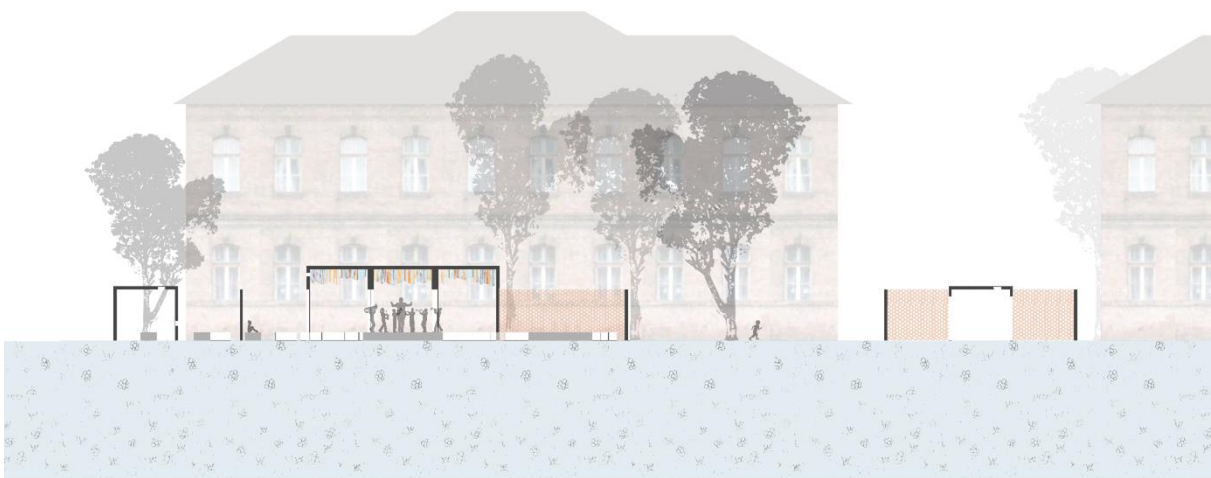

Axonometria

Alaprajz

Metszet

Látványtervek

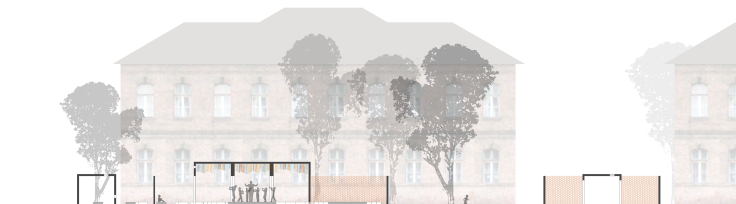
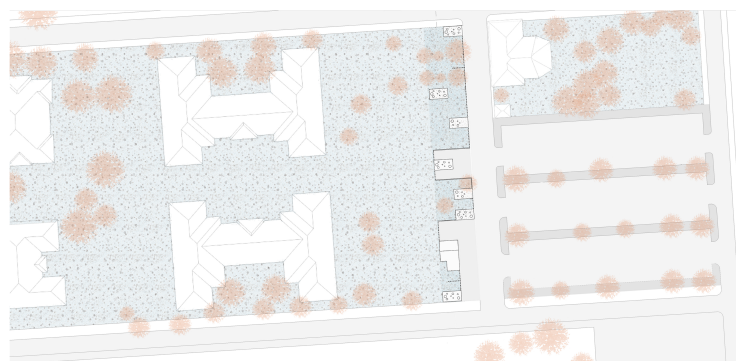

CO'NCERT

Élmények helye

Szociális építészet

szerző: Madarász Zsuzsa
konzulens: Nagy Márton Kálmán DLA
BME Lakóépíteltervezési Tanszék, TDK 2020

Egy jó koncert élményt jelent a közönségnek és a zenészeknek egyaránt, még egy olyan zenekar esetében is, ahol a kottatartó mögött olyan gyerekek ülnek, akiknek sokszor a betűk olvasása is nehézséget jelent, nemhogy ahangjegyeké. Nehéz családi háttérből, mélyszegénységből jönnek, és nem megszokott számukra, hogy elismerést és odafigyelést kapjanak. Vannak azonban lelkiismeretes, és elszánt zenetanárok, akik azon dolgoznak, hogy ezek a gyerekek kitörhessenek ebből a közegből, megtapasztalhassanak valami csodát, amit a sok gyakorlással és fegyelemmel elért közös zenélés idéz elő. Az ő koncertjükön nem elsősorban a kifinomult hangzás vagy a lenyűgöző látvány nyújt élményt, hanem az, amikor egy ilyen csapat megszólal zenei és emberi harmóniában. Dolgozatomban az ilyen (koncert)élmények színterét keresem, építészeti választ a közösségi zenélés és összességében a közösségi élmények kérdésére.

